

העולם כולו עצר את נשימתו -

הממשלות רעשו - הצבאות גוייסו

הבדיחה של עזר

ב ארצות-הברית תפס עזר וייצמן מן את הכותרות הראשיות. האמריקאים לא כל-כך התעניינו השבוע באי-לון-מורה. פרשות פינטו ושדה כבר נשכחו, ואפילו קשריו המיוחדים של שר הביטחון הישראלי עם הנשיא המצרי כבר אינם בגדר חדשות. האמריקאים התרגשו השבוע מהידיעה, שלפיה הציע עזר וייצמן מן לארצות-הברית דרכים לפעולה צבאית לשיחור בני-הערובה בטהראן. העיתונים ורשתות הטלוויזיה בארצות-

מים. באותו ראיון אמר וייצמן: "האמריקאים צריכים לעשות משהו באיראן מפני שאחרת, מחר בבוקר, תהיה בעיה דומה גם בסעודיה". כאשר צופי הראיון עם וייצמן בטלוויזיה הצרפתית התעוררו למחרת בבוקר, הם שמעו ברדיו על מה שר אירע בסעודיה. קשה היה לשכנע מישהו שוייצמן לא ידע מה עומד להתרחש. גם עם סמואל לואיס והנספח הצבאי האמריקאי וגם עם ידידיו לא יכול וייצמן שלא לגחך על השתלשלות המאורעות.

שר-ביטחון וייצמן שמו להם מלח על הזנב

וייצמן ולואיס שוחחו על דדני פעולה באירן

מאת ועקב ארה, עדיין לא ברור אם לדברים שנידונו בשבוע יהיו תוצאות מעשיות. מניחים

לאחר שירה בשני האנשים | צע. שגריר ארה"ב נועד עם וייצמן בעקבות הכרזת השר כי יש לו הצעות לאופציות צבאיות באיראן

זה של וייצמן, ושאל אותו: "אתה יודע מה?" וייצמן השיב לו בחן: "בטח." די היה בזה לכתב הזרין של קול ישראל אל. הוא אץ רץ למערכת, ועוד באותו הלילה התפרסמה הידיעה על כך של וייצמן יש רעיונות ותוכניות לפתרון בדי רץ צבאית של פרשת בני-הערובה. למחרת בבוקר חגגו העיתונים בארץ. כל כתב צבאי ניסה לנחש מה הן תוכניותיו של וייצמן ומה מידת שיתוף הפעולה שלו עם האמריקאים בהכנת תוכניות אלה. היו אף עיתונאים שהרחיקו לכת וידעו לנחש כי הפעולה הצפויה תהיה שילוב של כור

שהביאה לידיעה על הרעיונות והתוכניות שלו לפתרון צבאי-אמריקאי בטהראן. ב-הודמנות שבה באו אליו לואיס והניספח, אומנם גילגל וייצמן כמה רעיונות וייצמניים טיפוסיים לפתרון בעיית בני-הערובה, אך היתה זו הפעם הראשונה שהוא בכלל העלה רעיונות אלה בפני מישהו. לי לואיס לא נותר אלא להבריק חזרה ל-סטטיסטי-דפרטמנט ולהביא לידיעת הנשיא קארטר, שהתעניין בפרשה, בדיחת השנה. וייצמן ישב במיוזון הכנסת כשהוא מר-קף חסידים ועיתונאים. רוחו היתה טובה עליו והוא השמיע את הבדיחות הווייצי-מניות שלהן רגילים כל המכירים אותו. הכתב המדיני של קול ישראל, שימעון שיפר, המיודד עם וייצמן, ביקש לשוחח שימו שיחת רקע שלא לפירסום. הם שר חחו על נושאים שונים ולפני שעמדו לסיים את השיחה נגעו בנושא טהראן. וייצמן הפטר לעבר שיפר, שכבר קם מכסאו: "האמריקאים מוכרחים לעשות משהו בטהראן." שיפר עט על מישפט

וייצמן: יש לי הצעות למהלך צבאי של ארה"ב
— מאת כתב "ידיעות אחרונות"
שר הביטחון, עזר וייצמן, סבור כי רק מהלך צבאי יוכל להביא לשיחור בני-

כתב "קוד-ישראל" שיפר, "מה אני אשם שהוא סקופינר?"

הברית לא יכלו שלא להיזכר בפעולת אנטבה הישראלית. האגו האמריקאי הפגוע של האדם ברחוב נתלה בישועה שהציע, לדברי אמצעי-התיקשורת, שר-הביטחון של ישראל ומי שהיה המפקד עתיר התי-הילה של חיל-האוויר.

לא רק בארצות-הברית הופיעה הידיעה על נכונותו של וייצמן לעזור לאמריקאים. היא הופיעה כמעט בכל עיתון ברחבי העולם. מתנגדי ארצות-הברית וישראל מצאו בה הוכחה ניצחת לטענתם, כי ה-ישראלים והאמריקאים שותפים בפעולות שונות המתכוננות לחילוץ בטהראן, ואחר-כך גם בפרשת סעודיה.

אולם לא רק העיתונות ותחנות הטל-וויזיה נרעשו מהידיעה. גם חגיגה-שילטון האמריקאים הזדעזעו. שגריר ארצות-הברית, סמואל ("סם") לואיס, קיבל שדר מהסטיסטי-דפרטמנט ובעיקבותיו ביקש פגישה דחופה עם וייצמן. השגריר הופיע בלישכת שר-הביטחון יחד עם הנספח הצבאי האמריקאי בישראל, והשניים ביקשו מווייצמן פרטים על תוכניותיו ועל רעיונותיו לגבי הפעולה הצבאית האפשרית. כאילו כדי ללבות את הסערה, שהת-עוררה בעקבות דבריו של וייצמן, הת-פרסם ברחבי העולם ראיון שנתן וייצמן לטלוויזיה הצרפתית, יום לפני תפיסת ה-מיסגד בסעודיה על-ידי לאומנים מוסל-

חות צבאיים אמריקאיים וישראלים, והיו שניחשו, כי הישראלים יעשו את העבודה עבור האמריקאים. הכתבים הזרים בישראל לא פיגרו אחר עמיתיהם הישראלים. אלפי מילים הובזקו לכל רחבי תבל והודיעו על התוכניות ה-סודיות של עזר וייצמן לשיחור בני-הערובה בטהראן. התוצאות הפוליטיות לא אחרו להגיע. ראש-הממשלה מנחם בגין נרעש. כמו ה-נשיא קארטר, ידע גם בגין מהן התשל-כות הפוליטיות היכולות לנבוע מהצהרה כזו של וייצמן. היחידי שלא התרגש היה עזר וייצמן עצמו. הוא רק חייך ואמר: "מה אני אשם ששיפר הוא סקופינר, ומה אני אשם שהאמריקאים רצו אלי כאילו שמו להם מלח על הזנב?"